

www.galarna.si

Dean Koontz: *The Eyes Of Darkness*
Prevod: Ljubica Karim Rodošek

Copyright © 1981, 1996 by the Koontz Living Trust
© za Slovenijo: Hiša knjig, HKZ, 2020

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Ljubljana
821.111(73)-31

KOONTZ, Dean R.

Oči teme / Dean Koontz ; [prevod Ljubica Karim Rodošek]. - 1.
izd. - Ljubljana : Hiša knjig, HKZ, 2020

Prevod dela: The eyes of darkness

ISBN 978-961-94971-9-7 (trda vezava)

ISBN 978-961-7106-00-8 (broš.)

COBISS.SI-ID 305027328

Dean Koontz

OČI TEME

Prevod:

Ljubica Karim Rodošek

Ta, boljša verzija je za Gerdo,
z ljubeznijo.
Po petih letih dela, ko sem skoraj že končal z izboljšavami
teh zgodnjih romanov, ki so bili prvič objavljeni pod
psevdonimi, nameravam izboljšati še sebe.
Če vzamem v ozir vse, kar je treba postoriti, bo ta novi
projekt od zdaj znan kot stoletni načrt.

TOREK, 30. DECEMBER

1

V torek, šest minut čez polnoč, ko se je Tina Evans po pozni vaji za novo predstavo vračala domov, je svojega sina Dannyja videla v tujčevem avtomobilu. Toda Danny je bil že več kot leto dni mrtev.

Tina se je ustavila pred trgovino, ki je bila dve ulici pred njenim domom in odprta štiriindvajset ur na dan, ker je nameravala kupiti liter mleka in hlebec polnozrnatega kruha. Parkirala je pod rumenim sojem natrijeve plinske svetilke poleg lesketajočega se svetlo rjavega Chevroletovega karavana. Fant je sedel na sovoznikovem sedežu in je čakal nekoga, ki je bil v trgovini. Tina je njegov obraz videla le s strani, toda ob bolečem spoznanju je zaječala.

Danny.

Fant je bil star kakih dvanajst, bil je Dannyjevih let. Imel je goste temne lase kot Danny, nos, ki je spominjal na Dannyjevega, ter nežno čeljust kot Danny.

Zašepetala je sinovo ime, kot da bi se bala, da bo pregnala ta ljubi privid, če bo ime spregovorila na glas.

Ne zavedajoč se, da strmi vanj, je fant eno dlan približal ustnicam in nežno ugriznil v upognjeni palec, kar je kako leto dni, preden je umrl, imel navado početi tudi Danny. Tini ni uspelo, da bi ga odvadila te grde razvade.

Zdaj, ko je opazovala tega fanta, se ji je podobnost z Dannyjem zdela več kot zgolj naključna. Tina je nenadoma

dobila suha usta in srce ji je začelo razbijati. Še vedno se ni privadila na izgubo svojega edinega otroka, ker se nikoli ni želela – ali skušala – navaditi. Zaradi podobnosti tega fanta z njenim Dannyjem se je še lažje slepila, da izgube sploh ni bilo.

Morda ... morda ta fant dejansko *je* Danny. Zakaj ne? Bolj ko je razmišljala o tem, manj noro se ji je zdelo. Navsezadnje Dannyjevega trupla nikoli ni videla. Policija in pogrebniški so ji povedali, da je Danny preveč raztrgan, tako grozno izmaličen, da je bolje, da ga ne vidi. Vsa pretresena od groze in žalosti je sprejela njihov nasvet in Dannyjev pogrebniški obred je potekal ob zaprti krsti. Toda morda so se zmotili, ko so identificirali njegovo truplo. Morda Danny navsezadnje le ni umrl v nesreči. Morda je doživel le blažjo poškodbo glave, ki je bila ravno dovolj resna, da je zaradi nje ... izgubil spomin. Ja. Amnezija. Morda je zataval od razbitega avtobusa in se je znašel nekaj kilometrov stran od prizorišča nesreče, bil je brez dokumentov in nikomur ni mogel povedati, kdo je ali od kod prihaja. To je mogoče, kajne? Podobne zgodbe je videla v filmih. Seveda. Amnezija. In če je bilo tako, potem je morda končal v rejniškem domu in ima novo življenje. In zdaj sedi tukaj v svetlo rjavem Chevroletovem karavanu, ki ga je k njej prinesla usoda in ...

Fant je začutil njen pogled in se obrnil proti njej. Tina je zadržala dih, ko se je njegov obraz počasi obrnil proti njej. Ko sta skozi okno in skozi nenavadno rumenkasto svetlobo strmela drug v drugega, je imela občutek, kot da sta vzpostavila stik čez ogromen prepad prostora, časa in usode. Toda potem se je njena predstava razblinila, kajti to ni bil Danny.

Ona je odvrnila pogled in ga uprla v svoje dlani, ki so se še vedno tako močno oklepale krmila, da so jo zbolele.

»Presneto.«

Tako jezna je bila nase. Imela se je za močno, sposobno, preudarno žensko, ki se je zmožna soočiti s čimer koli v življenju in zdaj jo je motila njena nesposobnost sprijazniti se z Dannyjevo smrtjo.

Po prvotnem šoku, po pogrebu, se je začela spopadati s travmo. Počasi, dan za dnem, teden za tednom, je puščala Dannyja za seboj z žalostjo, krivdo, s solzami in veliko grenkobo, toda prav tako s trdnostjo in odločenostjo. V preteklem letu se je v svojem poklicu povzpela nekaj stopničk više in trdo delo je zanjo predstavljalo nekakšen morfij, ki je ublažil njeno bolečino, dokler si ni povsem opomogla.

Toda pred nekaj tedni je ponovno začela drseti nazaj v strašno stanje, v katerem se je znašla takoj po tistem, ko je prejela novice o nesreči. Njeno zanikanje je bilo hkrati neomajno in neracionalno. Ponovno je bila obsedena z mislijo, da je njen otrok še vedno živ. Sčasoma bi njeno trpljenje moralo postati znosnejše, toda čas, ki je minil, jo je pahnil v nov krog žalovanja. Ta fant v karavanu ni bil prvi, ki ga je imela za Dannyja; v preteklih tednih je svojega izgubljenega sina videla v drugih avtomobilih, na šolskih dvoriščih, mimo katerih se je peljala, na ulicah in v kinodvoranah.

Prav tako so jo nedavno začele preganjati ponavljajoče se sanje, v katerih je bil Danny še vedno živ. Vsakič, ko se je po takšnih sanjah zbudila, se še dve uri ni mogla soočiti z resničnostjo. Napol prepričana je bila, da so te sanje nekakšna slutnja, da se bo Danny nekega dne vrnil k njej, da je nekako preživel in se bo prav kmalu vrnil v njeno naročje.

To je bilo čudovito sanjarjenje, toda bilo je kratkega roka. Čeprav se je vselej upirala mračni resnici, se je ta vsakič prikradla na plano in morala je sprejeti, da sanje niso slutnja. Toda vedela

je, da kadar koli bo ponovno sanjala o tem, se bo porodilo novo upanje, kot se je to zgodilo tolikokrat poprej.

In to ni obetalo ničesar dobrega.

Bolno, je zasopla pri sebi.

Pogledala je proti karavanu in ugotovila, da fant še vedno strmi vanjo. Ona se je ponovno zastrmela v močno stisnjene dlani in našla moč, da sprosti prijem na krmilu.

Žalovanje lahko človeka spravi ob pamet. Za to je že slišala in temu je verjela. Toda ne bo dovolila, da bi se kaj takega zgodilo njej. Do sebe je bila dovolj stroga, da je ostala v stiku z realnostjo – kolikor je realnost lahko bila prijetna. Ni si smela dovoliti upanja.

Dannyja je ljubila z vsem svojim srcem, toda ni ga bilo več. Strt in zmečkan v prometni nesreči v avtobusu s štirinajstimi drugimi dečki je bil le ena od žrtev v veliko večji tragediji. Izmaličen do neprepoznavnosti. *Mrtev*.

Mrzel.

Razpadajoč.

V krsti.

Pod zemljo.

Za vedno.

Spodnja ustnica se ji je začela tresti. Hotela je zajokati, morala je zajokati, toda ni.

Fant v karavanu je izgubil zanimanje zanjo. Zdaj se je ponovno zastrmel v trgovino pred seboj in čakal.

Tina je izstopila iz svoje honde. Noč je bila prijetno hladna in puščavsko suha. Globoko je zajela sapo in stopila v trgovino, kjer je bil zrak tako mrzel, da ji je prodril do kosti, in kjer so bile fluorescentne luči premočne in preveč turobne, da bi spodbujale domišljijo.

Kupila je liter nemastnega mleka in hlebec polnozrnatega

kruha, ki je bil narezan na tanke rezine, tako da je vsaka rezina vsebovala le polovico kalorij običajnega kosa kruha. Zdaj ni bila več plesalka; zdaj je delala za zavesami pri produkciji predstave, toda še vedno se je fizično in psihično počutila najbolje, kadar je tehtala toliko, kolikor je tehtala, ko je bila še plesalka.

Pet minut pozneje je bila doma. Bila je lastnica skromne pritlične hiše v tihi soseski. Oljke in melalevke so se leno upogibale v lahnem puščavskem vetru.

V kuhinji je v opekaču pogrela dva kosa kruha. Nanju je namazala tanek sloj arašidovega masla, si nalila kozarec nemastnega mleka in sedla za mizo.

Toast z arašidovim maslom je bil ena od najljubših Dannyjevih jedi, tudi ko je bil še majhen otrok in je bil zelo izbirčen glede tega, kaj bo jedel. Ko je bil še zelo majhen, ga je imenoval 'sidovo maslo'.

Medtem ko je žvečila, je zaprla oči in ga je še vedno lahko videla – kot triletnika, ustnice in brado je imel umazane z arašidovim maslom – kako se je smehljaj in rekel: *Se sidovo maslo, prosim.*

Sunkovito je odprla oči, saj je bila podoba preveč živa in se je bolj kot spomin zdela kot *privid*. V tistem trenutku se ga ni želela spominjati tako jasno.

Toda bilo je prepozno. Pri srcu jo je stisnilo in spodnja ustnica se ji je ponovno začela tresti in z glavo se je naslonila na mizo. Zajokala je.

* * *

Tisto noč je Tina ponovno sanjala, da je Danny še živ. Nekako. Nekje. Živ. In potreboval jo je.

V sanjah je Danny stal na robu neskončnega prepada in Tina je bila na drugi strani in gledala čez velikansko razpoko. Danny jo je klical. Bil je osamljen in prestrašen. Ona se je počutila grozno, ker ni mogla najti načina, kako bi prišla do njega. Medtem pa je iz sekunde v sekundo postajalo bolj oblačno; ogromni nevihtni oblaki so kot velikanske sklenjene pesti nebeških velikanov iz dneva iztisnili še zadnjo svetlobo. Dannyjevi kriki in njeni odzivi so postajali vse bolj predirljivi in obupani, kajti vedela sta, da morata priti drug do drugega, preden pade noč, ali pa bosta za večno izgubljena; v prihajajoči noči nekaj čaka na Dannyja, nekaj strašnega, ki ga bo pograbilo, če bo ostal sam v temi. Čez nebo je nenadoma šinila strela, nato se je zaslišal močan grom in noč se je pogreznila v še globljo temo, v neskončno in popolno črnino.

Tina Evans je planila v sedeč položaj na postelji, prepričana, da je slišala hrup v hiši. To ni bil zgolj hrup groma iz sanj. Zvok, ki ga je slišala, se je pojavil, ko se je prebujala, in bil je resničen in ne namišljen hrup.

Napeto je prisluhnila, pripravljena, da s sebe vrže odejo in zdrsne s postelje. Toda v hiši je vladala tišina.

Počasi se je vanjo naselil dvom. Zadnje čase je bila nekoliko napeta. To ni bilo prvič, da se ji je zazdelo, da je sredi noči slišala, kako se po hiši plazi vsiljivec. Štirikrat ali petkrat v preteklih dveh tednih je iz predala nočne omarice vzela pištolo in preiskala hišo, sobo za sobo, toda nikogar ni našla. Zadnje čase je bila pod velikim pritiskom, tako zasebno kot v službi. Morda je dejansko slišala le grom v svojih sanjah.

Še nekaj minut je prisluškovala, toda noč je bila tako spokojna, da je na koncu morala priznati, da je sama. Ko se ji je srčni utrip umiril, je ponovno legla na posteljo.

V takšnih trenutkih si je zaželela, da bi bila z Michaelom še skupaj. Zaprla je oči in si predstavljala, da leži poleg njega, da v temi seže proti njemu, se ga dotika, dotika, se premika proti njemu, v varno zavetje njegovih rok. On bi jo potolažil in pomiril in v trenutku bi zaspala nazaj.

Seveda pa, če bi v tem trenutku bila v postelji skupaj z Michaelom, sploh ne bi bilo tako. Ne bi se ljubila. Prepirala bi se. Izmikal bi se njenemu izkazovanju naklonjenosti, obrnil bi se stran in iskal prepir. Začel bi se prepirati zaradi malenkosti in bi jo tako dolgo izzival, dokler se pričkanje ne bi sprevrglo v zakonski dvoboj. Tako je bilo zadnje mesece njunega skupnega življenja. Bil je poln sovražnosti, vselej je iskal izgovor, da je svojo jezo lahko sproščal na njej.

Ker je Tina Michaela ljubila do samega konca, je bila prizadeta in užaloščena zaradi razpada njune zveze. Resnici na ljubo pa je hkrati čutila olajšanje, da je bilo vsega končno konec.

Isto leto je izgubila otroka in moža, najprej moškega, nato dečka; sina zaradi nesreče, moža pa zaradi sprememb, ki so se zgodile. V dvanajstih letih zakona je Tina postala drugačna in bolj zapletena oseba, kot je bila na dan njune poroke, toda Michael se prav v ničemer ni spremenil – in ni mu bila vseč ženska, kakršna je postala. Začela sta kot ljubimca, delila sta vsako podrobnost svojega vsakodnevnega življenja – zmage in poraze, veselje in žalost – toda v času, ko je bila razveza končana, sta bila drug drugemu tujca. Čeprav je Michael še vedno živel v mestu, le kak kilometer in pol stran od nje, je bil v nekaterih pogledih zanjo tako daleč stran in nedosegljiv kot Danny.

Vdano je zavzdihnila in odprla oči.

Zdaj ni bila več zaspana, toda vedela je, da potrebuje več počitka. Zjutraj bo morala biti zbrana in sveža.

Jutri je eden najpomembnejših dni v njenem življenju: 30. december. V vseh preteklih letih ta datum ni pomenil ničesar posebnega. Toda naj bo dobro ali slabo, *ta* 30. december je bil tisti, od katerega je bila odvisna vsa njena prihodnost.

Petnajst let, vse odkar je dopolnila osemnajst let, dve leti pred tem, ko se je poročila z Michaelom, je Tina Evans živela in delala v Las Vegasu. Svojo kariero je začela kot plesalka – ne kot zabaviščna plesalka, pač pa kot prava plesalka – v Lidu de Pariz, v velikanski odrski predstavi v hotelu Stardust. Lido je bila ena od tistih neverjetno razkošnih produkcij, ki jih ni mogoče videti nikjer drugje na svetu kot v Las Vegasu, kajti le v Vegasu je mogoče iz leta v leto pripravljati multimilijonsko predstavo brez vsakršne skrbi za dobiček; za scenografijo in kostume so zapravili ogromne vsote denarja, igralska in produkcijska ekipa je bila ogromna, zato je bil hotel običajno vesel, če je predstava vsaj pokrila stroške, vključno s prodajo vstopnic in pijače. Navsezadnje pa je bil namen predstave, ne glede na to, kako čudovita je bila, zgolj ta, da vsak večer privabi v hotel nekaj tisoč ljudi. Ljudje, ki so prihajali in odhajali iz dvorane, so morali iti mimo vseh igralniških miz in rulet ter vrste lesketajočih se igralnih avtomatov in tam se je ustvarjal dobiček. Tina je rada plesala v Lidu in tam je ostala dve leti in pol, dokler ni izvedela, da je noseča. Vzela si je odmor, da je donosila in rodila Dannyja, potem je prvih nekaj mesecev njegovega življenja ves čas preživela z njim. Ko je bil Danny star šest mesecev, je Tina začela telovaditi, da je ponovno prišla v formo in si povrnila prejšnjo postavo, in po treh napornih mesecih vadbe je dobila mesto med plesalkami v novem velikem lasvegaškem spektaklu. Uspevalo ji je oboje, bila je dobra plesalka in dobra mati, čeprav ni bilo vselej lahko. Dannyja je ljubila in uživala je v svojem delu in obe vlogi sta ji dobro uspevali.

Pred petimi leti je na svoj osemindvajseti rojstni dan začela spoznavati, da ji je, če bo imela srečo, ostalo še deset let kot plesalki, in zato se je odločila, da se bo ustalila v drugačnem poslu, da bi se izognila temu, da bi jo pri osemintridesetih odplaknilo. Pristala je na mestu pomočnice koreografa za ceneno predstavo, poceni imitacijo večmilijonskega Lida, in kmalu je prevzela tudi službo kostumografke. Od tam se je povzpela skozi serijo podobnih položajev v večjih predstavah, potem v majhnih dvorinah s štiristo ali petsto sedeži v drugorazrednih hotelih z omejenim proračunom za predstave. Včasih je režirala eno predstavo in režirala ter producirala drugo. Počasi je postala spoštovano ime v tesno povezanem svetu zabavništva v Vegasu in verjela je, da je na pragu velikega uspeha.

Kakšno leto nazaj, malo zatem, ko je Danny umrl, so Tini ponudili režijo in koprodukcijo velike desetmilijonske predstave, ki naj bi bila uprizorjena v glavni dvorani hotela Golden Pyramid, v kateri je dva tisoč sedežev, hotel pa je eden največjih in najbolj prestižnih hotelov v Las Vegasu. Sprva se ji je zdelo strašno narobe, da se ji je tako čudovita priložnost ponudila, preden je sploh imela čas, da bi žalovala za svojim fantkom, kot da bi usoda bila tako plehka in brezčutna, da je mislila, da lahko uravna tehtnico in odrine Dannyjevo smrt na stran zgolj s tem, da ji ponudi sanjsko službo. Čeprav je bila zagrenjena in depresivna, čeprav – ali morda ravno zato – se je počutila povsem prazno in nekoristno, je sprejela delo.

Nova predstava se je imenovala *Magyck!*, ker varietejske predstave med velikimi plesnimi točkami izvajajo sami čarodeji in ker so posamezne točke v predstavi vključevale posebne učinke in so bile zgrajene okoli nadnaravnih tem. Poseben zapis naslova ni bila Tinina zamisel, toda večino programa je

zasnovala ona in bila je zadovoljna s tistim, kar je skovala. Prav tako pa je bila izčrpana. Tisto leto je minilo hitro z dvanajst- in štirinajsturnim delovnikom, brez počitnic in z redkimi prostimi vikendi.

Kljub temu da je bila zelo zaposlena s predstavo, se je z veliko težavo privadila na Dannyjevo smrt. Pred mesecem dni je prvič pomislila, da je končno začela premagovati žalost. O fantu je lahko razmišljala, ne da bi pri tem jokala, lahko je obiskala njegov grob, ne da bi se pogreznila v žalost. Glede na vse to se je razumljivo počutila dobro, do neke mere celo veselo. Nikoli ga ne bo pozabila, tega ljubkega otroka, ki je bil tako velik del nje, toda življenja ne bo več gradila okoli velike zevajoče luknje, ki jo je zapustil za seboj. Rana je bila boleče občutljiva, toda zaceljena.

Tako je vsaj mislila še mesec dni nazaj. Teden ali dva je napredovala po poti sprejetja. Potem so se začele nove sanje in te so bile veliko hujše kot tiste, ki jih je imela takoj po Dannyjevi smrti.

Morda se je zaradi strahu glede reakcij javnosti na predstavo *Magyck!* začela spominjati veliko večjega strahu, ki ga je čutila glede Dannyja. Čez manj kot sedemnajst ur – 30. decembra ob 20. uri – se bo v hotelu Golden Pyramid zgodila posebna predpremiere predstave *Magyck!* za povabljene goste in naslednji večer, na silvestrovo, bo predstava odprta za širšo javnost. Če bodo odzivi občinstva tako močni in pozitivni, kot je Tina upala, da bodo, bo njena finančna prihodnost zagotovljena, kajti po njeni pogodbi bo po prvih petih milijonih dobila dva odstotka in pol od bruto prihodka, minus prihodek od prodaje pijač. Če bo *Magyck!* postala hit in bo polnila dvorano nadaljnja štiri ali pet let, kot se včasih zgodi z uspešnimi lasvegaškimi

predstavami, bo ob koncu predvajanja multimilijonarka. Če pa bo predstava doživela polom, če ne bo uspela zadovoljiti občinstva, bo seveda prisiljena ponovno delati manjše predstave. Svet šovbiznisa v kakršni koli obliki je zelo neusmiljen.

Imela je dober razlog za napade panike. Njen obsesivni strah pred vsiljivci v hiši, njene ponavljajoče se sanje o Dannyju, njeno ponovno žalovanje – vse te reči so prav lahko zrasle iz skrbi zaradi predstave *Magyck!* Če je v tem kaj resnice, potem bodo ti simptomi izginili, takoj ko bo jasna usoda predstave. Morala bo potrpeti le še naslednjih nekaj dni in relativen mir, ki bo sledil, bo morda lahko izkoristila, da se pozdravi.

Medtem pa si mora nujno privoščiti nekaj spanca. Ob desetih zjutraj naj bi se srečala z dvema agentoma za turneje, ki sta razmišljala o rezervaciji osem tisoč vstopnic za *Magyck!* med prvimi tremi meseci predvajanja. Ob enih pa se bo zbrala celotna ekipa na zadnji vaji v kostumih.

Zrahljala je blazine, popravila prevleke in si poravnala kratko spalno srajco, v kateri je spala. Poskusila se je sprostiti tako, da je zaprla oči in si skušala predstavljati nežne nočne valove, ki pljuskujejo ob srebrno obalo.

Tump!

Šinila je v sedeč položaj.

Na drugem koncu hiše se je nekaj prevrnilo. To je moral biti velik predmet, kajti kljub temu da je bil pridušen zaradi sten, je bil zvok dovolj glasen, da jo je prebudil.

Kar koli je bilo ... ni kar tako padlo. Nekdo je to moral prevrniti. Težki predmeti ne padejo kar sami od sebe v zapuščenih sobah.

Nagnila je glavo in pozorno prisluhnila. Prvemu zvoku je sledil nekoliko tišji zvok. Ni trajal dovolj dolgo, da bi Tina

lahko ugotovila, od kod prihaja, toda v njem je bilo nekaj pritajenega. Tokrat si grožnje ni domišljala. Nekdo je dejansko bil v hiši.

Sedla je v postelji in prižgala svetilko. Odprla je predal nočne omarice. Pištola je bila nabita. Sprostila je dva varnostna zatiča.

Za nekaj časa je prisluhnila.

V ostri tišini puščavske noči je lahko čutila, da tudi vsiljivec prisluškuje, prisluškuje njej.

Vstala je s postelje in si obula copate. Pištolo je stiskala v desnici, ko se je tiho napotila do spalničnih vrat.

Pomislila je, da bi poklicala policijo, toda bala se je, da bi se osmešila. Kaj, če bodo prišli s sirenami in vrtljivimi lučmi – potem pa ne bodo našli nikogar? Če bi v zadnjih dveh tednih vsakič, ko se ji je zdelo, da sliši nekoga v hiši, poklicala policijo, bi jo že dolgo nazaj razglasili za zmešano. Bila je ponosna in ne bi prenesla misli na to, da bi se dvema mačo policistoma zdela histerična, medtem ko bi se ji onadva prizanesljivo smehljala in pozneje ob krofih in kavi zbijala šale na njen račun. Sama bo preiskala hišo.

Pištolo je usmerila proti stropu in sprostila naboj v cev.

Globoko je zajela sapo, odklenila vrata spalnice in stopila na hodnik.